

**Corpus Juris Canonici, Per Regulas Naturali Ordine
Digestas, Usuque Temperatas, Ex Eodem Jure, Et
Conciliis, Patribus, Atque Aliunde Desumptas, Expositi**

Opus, Tum In Rebus Obscuris Claritate, Tum Dispersis Collectione ac
delectu, in contrariis conciliatione, eximium, simulque Indicibus ac
Præfationibus, Notisque quamplurimis & exquisitis illustratum, ; In Tres
Tomos divisum

Complectens Prolegomena Ad Jus Canonicum In Se Et Universim
Consideratum

Gibert, Jean-Pierre

Coloniæ Allobrogum, 1735

Observationes in Cap. XVI. de Simonia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74413)

REGULÆ V. QUÆST. II. circa pœnas Criminis Falsi indicant solum Canones & Leges, de eo agentes, & reduci potuissent ad Regulam unicam, quæ complexa esset omnes Casus, qui figillatim exponuntur in singulis. Quod dicitur in I. Crimen falsi par esse homicidio, restringi debet ad Casum Canonis 81. CAUS. I. QUÆST. III. laudati ab Autore.

MAGIA.

Quod continetur in *Questione Prima* de Causis accusationis hujus Criminis, nihil aliud est, quam congeries Casuum Argumento magis aut minus affirmum, & promissivum, ac sine expositione relatorum. Sunt Casus XIX. in quibus omnia reducuntur ad Prædictionem aut Inquisitionem futuri; ad Procuracionem boni aut mali per invocationem expressam aut tacitam Dæmonis, & ad varios modos, quibus hæc sunt. Plerique Casus ad Divinationem pertinent; quales sunt 1. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 14. 16. Qui eam exercent, variè vocantur: Divinus, Ariolus, Aruspex, Augur, Astrologus, Mathematicus, Genethliacus, Sortilegus, Necromanticus, Hydromanticus, Salitor; hæc vocabula exponuntur *Cap. I. CAUS. XXVI. QUÆST. III.* & à praxibus Paganorum derivantur. II. qui bonum aut malum, Dæmonis ope, procurant, vocantur Incantatores, Prestigiatores, Magi: de ipsis agitur Casibus 2. 3. 13. 15. Tres novissimi pertinent ad participationem Idolothorum.

Et hæc sunt, quæ circa *Caput. 15.* de Criminibus, aut Judiciis publicis inscriptum, observanda duximus. Autor hoc Argumentum discutiendo, congruum neglexit ordinem, postulante, ut à gravioribus Criminibus exorsus, ad leviora gradatim transiret: quippe Magia atrocior est Crimine Lææ Majestatis, cum illa Præcepta Primæ Tabulæ violet; hoc autem adversatur Præceptis Secundæ, inter quæ homicidium præcedit raptum Mulierum, de quo Autor differit priusquam de homicidio.

OBSERVATIONES in CAP. XVI. de SIMONIA.

Quamvis Autor de Judiciis publicis speciatim consideratis dicitur se proposuerit, & consequenter locutus sit de Criminibus octo, quæ his Judiciis obnoxia sunt, insinuat in Præfatione hujus Capituli, Simoniam, Hæresim & Usuram, de quibus acturus est, ad hæc Judicia non pertinere; cum enim dixisset, se Octo species Judiciorum publicorum exposuisse, adjicit superesse, ut loquatur de Simonia &c. nec dicit eas esse, reliquas Judiciorum publicorum Species, quorum expositionem suscepit, rerum hic connexionis, & perspicuitatis in coherentiâ Argumentorum defectus, levissimus est præ vitiis tam generalibus, quam specialibus hujus Dispensationis de Simonia.

1. Hic novum occurrit exemplum, Autorem executum non esse, quod pollicitus erat; nempe se Operi suo inferentur quidquid in Jure Canonico reperit.
2. Nihil est generale hoc in Capite præter Definitionem Simonia, quamquam integritate necessariâ caret, quippe Simonia extenditur ad res Temporales Spirituallibus annexas, de quibus tamen silet definitio.
3. Omisâ distributione Simonia in varias Species contentas sub Divisione ipsius in eam, quæ Jure Divino, & eam, quæ Jure Ecclesiastico prohibetur, & aliis indè nascentibus; scilicet, in eam, quæ prohibetur idè quòd mala sit in se ipsâ, & eam quæ mala est tantum, quia prohibita; in eam, quæ circa Sacramenta, eorumque Cerimonias, & eam, quæ circa Beneficia versatur; in eam, quæ pertinet ad Benedictiones, Consecrationesve Ecclesiarum, aliorumque Locorum Cultui Divino destinatorum; in eam, quæ ad Benedictiones Vestium, Ornamentorum, Vasorum Sacrorum, & eam, quæ ad Sepulturam, aliasve Preces publicas tam pro Mortuis, quam pro Vivis offerendas pertinet; in eam, quæ Decimas, Primitias & Oblationes, & eam, quæ Visitationem, Dispensatio-

Tom. I.

nem, aliasve Grantias spectat; in eam, quæ circa Jurisdictionem Contentiosam, & eam, quæ circa Voluntariam Jurisdictionem versatur: in eam, quæ verè est Simonia, & eam, quæ nihil nisi speciem ejus ac nomen habet; in Simoniam Realem, Simoniam merè Consentionalem, & Simoniam partim Realem, partim Consentionalem: neglectis, inquam, his Divisionibus, per quas exponuntur Causæ, quibus Simonia accusatio innititur, transit ad eas Causas, quibus plures annumerat, quæ ad illas non pertinent, ut patebit, ubi de vitiis specialibus dicemus.

4. Relatis duntaxat CAUSIS XX. accusationis Simonia, quamvis tot sint, quot Casus Simonia, quorum numerus amplissimus est, subjicit Exceptiones XXXII. quarum pleræque, Autore ipso fatente, falsæ sunt, hæc autem ad illas Causas pertinent. Hæc vitia diligenter evitata sunt in REGULIS nostris circa Simoniam.

Vitia Singularia sunt in CAUSIS VII. VIII. X. XVI. XIX. quæ Casus exhibent minimè Simoniacos: pecuniam à Discipulis exigere; Bona Ecclesiastica in suos usus convertere; debita sua gratuito non solvere; emere Ecclesiam, si hoc verbo intelligatur, Locus, seu adificium, in quo ad Officium Divinum celebrandum convenitur, converti ob quæstum, accipere propter commodum privatum Administrationem Ecclesiæ.

Causa IX. XI. & XV. continent Casus Acceptationis Personarum. In iis dicitur de Collatione Ordinum per gratiam; de eâ, quæ fit quoque per gratiam Personis Indignis; de Reconciliatione Hominis, qui non est verè pœnitens, qui quidem Casus nullatenus Simoniaci sunt, aut si Casus ejusmodi Simoniaci sint, interpretativè tantum sunt, id est, cum sic concilietur favor, atque eliciantur Officia Personarum, quibus aut quarum respectu, aliis indulgetur; spes hæc pecuniarum numeratæ æquivalent.

Tres Replicationes & duæ Duplicationes, quæ ad exponendam *Exceptionem I.* subjiciuntur, saltem inutiles sunt, & sufficiebat dicere, quòd si pecunia ad Ordinationem aut Electionem *Tirii* data, ipso inscio, in alterutram influxerit, eâ, uti non possit absque dispensatione; sed possit, si pecunia non influxerit, ut accidit, cum pecunia datur ab aliquo inimico, ad vitandam Ordinationem, aut Electionem, quam futuram prævidet.

Exceptio II. continet Casum Simonia ex parte Personæ pecuniam ad Ordinationem numerantis, & ex parte accipientis; solus Ordinator ob suam ignorantiam ab eâ immunis est.

Exceptiones IV. V. VI. VIII. usque ad XVI. XVIII. ad XXI. XXIV. XXV. XXIX. ad XXXII. reprobantur ab Autore, & proindè veros Casus Simonia continent. Quod dicit in *Questione II.* quemlibet ad Simonia accusationem admitti, etiam Mulierem, non est in usu, ex quo accusatio publico Actoris reservata est.

Quæstio III. deciditur per *Primam*; quippe omnes Simoniaci Simonia accusari possunt. Porro omnes, qui impingunt in Casus in Causis atque Exceptionibus memoratos, sunt Simoniaci, sive tanquam Autores Simonia, aut quatenus ejus Participes: itaque *Regula VIII.* vel continentur in Casibus *Questionis I.* vel novos adjiciunt; pleræque indicant solum Canones de Argumento loquentes, & Casus particulares spectant.

Regula VIII. Quæst. IV. ad unicam reduci possunt, dicendo scilicet, alias non esse pœnas in Corpore Juris adversus Simoniam latas, quam sequentes, Depositionem, Excommunicationem, Restitutionem simpli, vel dupli; cum præter has, aliæ sint pœnæ, enumeratio Autoris est imperfecta, sicut pleræque ejus Collectiones in aliis rebus, ita, ut ejus *Regulæ* nomen hoc non mereantur, ob defectum generalitatis in Regulis requisitæ.

Regula I. Quæst. V. de adjunctis, pertinet ad *Quartam* estque Suspendio administrationis Rerum Divinarum, quæ aliquando ab Excommunicatione eundem effectum pariente separatur.

Regula II. Quæ fert Mediatorem posse testimonium dicere

dicere in accusatione Criminis, cuius particeps est, ad ceteros concios quoslibet extenditur.

Regula I. Quæst. VI. de Consecutionibus Judicii Simonie, pertinet etiam ad *Questionem IV.* nam infamia una est è pœnis Simonie, omiſſa in *Quæst. IV.* Idem est de *Tertia*, quæ loquitur de Restitutione pecunie acceptæ, ejusque applicatione ad Ecclesiam; nam pœnis annumeratur. *Secunda* pertinet ad effectus Simonie. In hac dicitur, Ordinationem à Simoniacofactam, quamvis ipsa Simonica non sit, nocere ei, qui Ordines accipit. *Quarta* indicat Textus agentes de Premiis, quæ Simoniacorum Delatoribus debentur.

Agens de Remediis Subsidiariis accusationi Simonie, omittit Denunciationem, quæ in eâ locum habet, perinde atque Corruptio secreta, Inquisitio & Purgatio, quas commemorat.

OBSERVATIONES in CAPUT XVII. de HÆRESI generatim consideratâ.

Autor principio Criminis hujus accusationem purgat, refellendo objectionem, quæ dicitur, *Malos ad bonum cogendos non esse*, multosque Textus CAUS. XXIII. QUÆST. IV. & V. contrarium probantes laudat. Hanc objectionem neglexit, cum de reliquorum Criminum accusatione ageret, hujus discriminis rationem afferre debuisset.

Tum dicit, accusationem hanc esse privilegiatam. Adde debuisse, cur putavit sufficere laudationem Textus id probantis.

QUÆSTIO III.

QUÆST. III. de Causis hujus Judicii, in fronte collocat Hæresim, de quâ nemo unquam generatim postulat, sed tantum de aliquo errore verbo generali *Hæreseos* designato. Quoad hujus Definitionem, remittit ad plures Textus, quos laudat; satis fuisse de iis deduci Definitionem, quæ conditionibus omnibus accuratè Definitionis satisfaceret; & deinde referri aliquot è Casibus in Jure commemoratis, quibus illa conveniret: sic cognovisset plures ex iis, quos colligit, ad Hæresim non pertinere: tales sunt, v. gr. quotquot Apostasiam spectant, CAUS. II. XVIII. XIX. tales etiam ii, qui pertinent ad Schisma, CAUS. X. & XI. talis est etiam Casus Simonie CAUS. XVII. talis ille, quo Episcopus Hæreticum heredem instituit, CAUS. XXI. Inde enim inferri potest solum imprudens benevolentia in Hæreticum, si aliunde appareat Episcopum Doctrinâ, Moribusque esse Catholicum.

CAUSA VIII. falsa est, Hæreticum quippe non est arbitrari, VIRGINEM MARIAM in Peccato Originali conceptam fuisse; nulla est enim Definitio infallibilis, quæ contrarium statuat; imò impossibile videtur ejusmodi Definitionem fieri, cum nullum ejus sit fundamentum sufficiens in Scripturis neque in Traditione.

CAUSA XX. expositione indiget; nam *Cap. 5. de Hæret.* sumptum à Concilio Africano, non dicit, Episcopum, qui Hæreticum heredem instituit, esse Hæreticum, sed tantum eum excommunicari debere, Nomenque ipsius inter Dei Sacerdotes non esse recitandum. Circa *Exceptionem I.* observandum est, mortem non extinguere crimen Hæreseos, & proinde, eum, qui moritur in Hæresi, Hæreticorum pœnis affici, nisi priusquam moreretur, signa pœnitentiæ dederit, & casus improvisus eum absolutione privaverit. *Exceptio II.* docet, Hæreticum relapsum (qualis est is, qui post pœnitentiam in Hæresim relabitur) puniri tanquam si in Hæresi decessisset, & quamvis Sacramenta antè mortem acceperit, privari omnibus Bonis Spiritualibus, quibus privantur in Hæresi morientes. Hic rigor non obtinet extrâ Regiones INQUISITIONI subditas.

QUÆSTIO IV.

QUÆSTIO IV. continetur in *Tertia*: quotquot enim ceciderint in unum è Casibus, de quibus loquitur, Hæretici reputantur, & consequenter, Hæreseos accusari possunt: itaque, generatim, circâ hanc Quæstionem, dicendum, accusationem Hæreseos habere locum ad-

versus omnes, qui Hæresi participant; tales sunt præcipuè ii, de quibus loquuntur *Quinque REGULÆ* Questionis. Accusatio hæc non viget in Locis, ubi Hæresis toleratur.

QUÆSTIO V.

Hic de Inquisitione & Accusatione promiscuè agitur, & quæritur, ad quem pertinent, & coram quo fieri hæc debeat. Id insinuare videtur, Inquisitionem ad alium pertinere, quam ad Judicem Inquisitionis; unus tamen atque idem Judex est, ut probant *Regulæ Tres*, quæ docent, Judicem Ecclesiasticum esse Judicem Inquisitionis; Judicium hoc, pertinere ad Episcopum modo Quadraginta annos exceſerit; nullam esse hoc in Capite exemptionem; Inquisitores à Pontifice deputatos jus habere Episcopo assistendi, modò annos XL. compleverint; si Ordinarius hæreseos suspectus sit, notionem ad Pontificem reservari.

QUÆSTIO VI.

In *Regula I. QUÆSTIONIS VI. de pœnis Hæreseos*, dicitur, Schisma severius quam Hæresim puniri, laudaturque, ad id probandum, *Can. 21. CAUS. XXIV. QUÆST. I. S. AUGUSTINUS* idem disertè dicit, atque offendit exemplis è Scripturâ Sacrà desumptis, nempe ab *Exoni* *Cap. XXII.* ubi adoratio Vituli aurei, quæ, ratione habitâ Beneficiorum ingentium ab Israël acceptorum & expectatorum, atrocissima erat Idololatria, punitur solum ut peccatum grave; à *JEREMIA Cap. XXVI.* ubi combustio Libri Prophetiarum *Jeremie*, punitur bello & longâ captivitate; & à *Cap. XVI. NUMER.* ubi Schisma *CORE, DATAN & ABIRON*, contra *MOYSEM*, ita punitur, 1. Abforpti sunt tres Rebelles. 2. Tum consumptione per ignem cælestem, omnes qui eis adhæserant.

Regula II. attentione digna est, in eo, quòd dicit, Hæresim durius in Religiosis, quam in Laicis prohiberi: sumpta est è *Cap. 8. de Hæret. in 6. §. ult.*

Eandem attentionem meretur *Reg. III.* ferens, Hæreticos morte afficiendos non esse. Per illam exponenda est *Septima*, dicens, Hæreticos Excommunicatos tradi Judici Seculari, prout ipsi liberit, puniendos. *Octava Regulam* utramque confirmat, aliam non statuens pœnam in Hæreticos pertinaces, quam carcerem perpetuum.

Regula IV. & V. conveniunt in eo, quòd ferant, Relapsum per abjuratorem, gravius puniendum esse, quam Hæreticum, qui nunquam abjuravit. Juxta *Quartam* is, qui abjuravit, ob levem contra se præsumptionem, non est Relapsus: talis censetur is, qui ad Hæresim rediit, factâ ob gravem præsumptionem vel convictionem abjuratorem: *Quinta* de Relapso post hanc ultimam abjuratorem loquens, inter Relapsos numerat eos, qui, postquam sic abjuraverint, cum Hæreticis communicant.

QUÆSTIO VII.

Autor loquens in hac *Quæstione* de Solemnitatibus, sive procedendi formâ in Judiciis contra Hæreticos, & de aliis rebus adjunctis, eas eligere debuisset, quæ ipsis sunt Peculiares; (hoc præstitum fuit in expositione *DECALOGI* per Textus Juris). Saltem monere debuisset, quid huic Judiciis sit peculiare, idque à rebus, cum aliis Judiciis Communibus, segregare.

Multæ præterea *Regulæ* indicant solum Textus, in quibus de argumento agitur.

Huic Judiciis speciale non est, ut Reus in carcerem mittatur, custodiatur, Ministri jusjurandum præstent, Contumax pro convicto habeatur, Testimonium Excommunicatorum & Conciorum admittatur, nihil per studium gerant Judices, creditâ sibi potestate non abutantur, de rebus tantum sibi competentibus fatagant, Judex Secularis Ecclesiasticum Judicem adjuvet: hæc tamen magnam partem Regularum implent.

Regula III. continet *Quintam*; nam depositiones Testium, quas hæc revelari vetat, sunt pars Processus, quem